

sine Følelser nu, da hun ikke længere skammede sig over dem. Hun gik rundt med en Fornemmelse som En, der har født i Dølgemaal, men pludselig tør bære sin Lykke frem for Alverden.

Per mærkede da ogsaa, at man i visse Krese var begyndt at beskæftige sig med hans Person. Naar han kom ind i en af Kafeerne ved Kongens Nytorv, hvor han nu udelukkende søgte, hændte det undertiden, at et Par af Gæsterne stak Hovederne sammen og gav sig til at hviske om ham. Rundtom i Selskabslivet vakte den mærkelige Forbindelse den største Opsigt. Der fortæltes allerede de eventyrligste Ting om den unge Lykke-ridder, som først havde arvet en rig Neergaard og nu havde „hugget sig“ den ene af Philip Salomons Millioner.

Ogsaa til Pers fordums Studiefæller paa den polytekniske Læreanstalt naaede Forlovelsesrygtet. Her havde allerede „Falkens“ Artikel om ham og navnlig Bebudelsen af hans Kampskrift vakt en betydelig Forventning. Per havde hverken været saa ensom eller saa uforstaaet mellem Kammeraterne, som han selv havde troet. Ikke alene de urolige Hoveder, der ligesom han fandt Luften i Professor Sandrups Foredragssal for kvalm, men ogsaa alle Døgenigtene, der greb enhver Kritik af Skolen som en Undskyldning for deres Dovenskab, havde længe ventet, at han paa en eller anden opsigtsvækkende Maade skulde lade høre fra sig. Nu skabte hans begyndende Berømmelse ham til Gengæld en Række uforsonlige Fjender blandt de hæderlige Slidere, der hidtil havde betragtet ham med medlidende Ringagt. Navnlig galdt dette en vis Marius Jørgensen, der var Professor Sandrups Øjesten, og hvem Per i den Anledning engang havde givet Øgenavnet „det gudvelbehagelige Tabelværk“. Denne vordende Samfundsbærer forberedte sig nu paa at tage en frygtelig Hævn over ham ved i Hemmelighed at forsyne „Industribladet“ med en latterliggørende Kritik, naar hans Skrift udkom.

I den salomonske Familje begyndte man saa smaat at forlige sig med Forestillingen om Per som Husets tilkommende Svigersøn. Onkel Heinrich var næsten den, som nu lod mindst